

Sygn. akt VII U 356/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2018 r. w Warszawie

sprawy S. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania S. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 26 września 2014 r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu S. R. prawo do emerytury w kwocie 7.277,32 zł (siedem tysięcy dwieście siedemdziesiąt siedem i 32/100 złotych) od dnia 1 lipca 2013 r.;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującego S. R. kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści i 00/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w tym kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt i 00/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 26 września 2014 r., znak: (...), odmówił ubezpieczonemu S. R. ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (w dalszej części uzasadnienia: ustawy emerytalnej) wskazując, iż ubezpieczony pobiera świadczenie, wobec czego brak jest podstaw do ustalenia wysokości emerytury według zreformowanych zasad, albowiem osobie, której przyznano i wypłacono jakąkolwiek emeryturę obliczoną na dotychczasowych zasadach nie przysługuje prawo do zastosowania art. 55 i art. 26 ustawy emerytalnej (decyzja z 26 września 2014 r., znak: (...), tom I akt rentowych).

Decyzją z dnia 31 lipca 2014 r., znak (...), **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** przeliczył emeryturę S. R. z urzędu od 1 sierpnia 2014 r. i zawiesił jej wypłacanie z powodu kontynuowania zatrudnienia (decyzja z dnia 31 lipca 2014 r., znak (...), tom II akt rentowych).

Ubezpieczony S. R. odwołał się od ww. decyzji wnosząc o zmianę decyzji z 26 września 2014 r. poprzez przyznanie prawa do obliczenia emerytury w oparciu o art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej oraz poprzez zmianę decyzji

z 31 lipca 2014 r. poprzez podjęcie od 1 lipca 2014 r. wypłaty emerytury przy jednoczesnym uznaniu, że odwołanie od niej zostało wniesione w terminie. W uzasadnieniu środka odwoławczego wskazał, że uprzednie ustalenie jego emerytury na tzw. „starych zasadach” nie stanowi przeszkody do ustalenia prawa do emerytury kapitałowej. Na poparcie swojej argumentacji odwołujący powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r. (II UZP 4/13), z której wynika, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r. ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (odwołanie k. 2-7).

W odpowiedzi na odwołanie **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 31 lipca 2014 r. z uwagi na przekroczenie terminu ustawowego oraz oddalenie odwołania od decyzji z dnia 26 września 2014 r. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 55 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął wiek emerytalny na podstawie art. 27 i posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet, może być obliczona emerytura na zasadach określonych w art. 26, tj. na podstawie zaewidencjonowanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego: zwaloryzowanej kwoty kapitału początkowego oraz zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne, o ile wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r. oraz kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego. Organ rentowy podkreślił, że obliczenie wysokości świadczenia na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej ma zastosowanie wyłącznie przy ustalaniu wysokości emerytury przyznawanej po raz pierwszy, jak również w stosunku do osób, które mając ustalone prawo do wcześniejszej emerytury nigdy jej nie pobrały. Z kolei S. R. przed złożeniem wniosku o przeliczenie emerytury na nowych zasadach miał już ustalone prawo do emerytury, która była mu wypłacana. Na tej podstawie organ rentowy odmówił wnioskodawcy przeliczenia świadczenia (odpowiedź na odwołanie, k. 13-15).

Pismem z dnia 15 maja 2015 roku ubezpieczony cofnął odwołanie od decyzji z 31 lipca 2014 r., znak (...), zaś organ rentowy wraził na to zgodę. Postępowanie w tym zakresie umorzono orzeczeniem z dnia 15 maja 2015 r. na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. (pismo k. 46, protokół k. 49-50, postanowienie k. 51 a.s.).

Decyzją z dnia 8 czerwca 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przeliczył emeryturę S. R. ustalając jej wysokość na 6.064,18 zł brutto (decyzja k. 63-65). Pismem z dnia 23 września 2015 r. poinformował zaś, że w razie hipotetycznego wyliczenia emerytury na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej, miesięczna wysokość świadczenia wynosiłaby 6.969,28 zł brutto (pismo k. 75).

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do obliczenia wysokości emerytury S. R. na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (wyrok z dnia 4 lutego 2016 r. k. 85 a.s.).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy. Orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności przepis art. 55 w zw. z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015.748.) oraz przepisów postępowania - art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, przez błędne ustalenie stanu faktycznego, pozwalającego na przyjęcie, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ma prawo do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy. Wskazując powyższe przesłanki apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i skierowanie sprawy do sądu pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania (apelacja organu rentowego k. 103 – 105 a.s.).

Pełnomocnik odwołującego S. R. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych (odpowiedź na apelację k. 115 – 118 a.s.).

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2018 r., Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W pierwszej kolejności, Sąd Apelacyjny zważył, że orzeczenie Sądu Okręgowego nie rozstrzyga na jaką datę przysługuje wnioskodawcy prawo do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej. Sąd Apelacyjny zważył, że tą datą nie jest i nie może być data wniosku o ustalenie wysokości emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, gdy wniosek ten jest złożony po przyznaniu ubezpieczonemu prawa do emerytury z uwagi na osiągnięcie przez niego powszechnego wieku emerytalnego. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że zastosowanie art. 55 ustawy emerytalnej zależy więc od złożenia pierwszego wniosku o emeryturę tzw. z powszechnego wieku emerytalnego na podstawie art. 27 ustawy po 31 grudnia 2008 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 29 stycznia 2014 r., I UK 411/13, OSNP 2015 nr 4, poz. 56 i z 8 lipca 2015 r., II UK 217/14, Monitor Prawa Pracy 2015 nr 10, s. 549, z 7 listopada 2013 r., II UK 143/13). Zakres podmiotowy art. 55 ustawy emerytalnej obejmuje ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., także kontynuujących ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 ustawy wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 ustawy) przed końcem 2008 r. w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad. Jako regulacja szczególna art. 55 ustawy emerytalnej wymaga wykładni ścisłej, uzależnionej wyraźnie od wystąpienia przez ubezpieczonego z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., który nie może być rozumiany jako wniosek zmierzający do innego celu niż przyznanie po raz pierwszy emerytury na podstawie art. 27 ustawy. W szczególności wniosek o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy nie może być rozumiany jako wniosek o przeliczenie, ponowne przyznanie tego samego świadczenia lub wniosek o ponowne obliczenie wysokości przyznanej emerytury na podstawie tego przepisu (art. 27 ustawy) według nowych zasad, jeżeli wcześniej wysokość emerytury (przyznanej na wniosek złożony przed 31 grudnia 2008 r.) została obliczona według dotychczasowych zasad na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy emerytalnej. W ocenie Sądu Apelacyjnego, możliwość obliczenia emerytury w formule zdefiniowanej składki oznacza istnienie takiej możliwości na datę, od której następuje, czy nastąpiło, przyznanie prawa do emerytury z art. 27 ustawy. Przyjęcie, że ocena spełnienia warunku z art. 55 odnoszącego się do wysokości świadczenia jest dokonywana na datę wystąpienia z wnioskiem o zastosowanie „kapitałowej formuły” ustalenia wysokości świadczenia, skutkowałoby naruszeniem art. 26 i art. 25 ustawy, skoro emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, jak również jeśli podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, czyli w zasadzie od którego przyznano świadczenie (nie ma przepisu pozwalającego na przeliczenie podstawy wymiaru por. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 listopada 2015 r., III UZP 12/15). Nie może być tak, że w przypadku osób objętych zakresem podmiotowym art. 55 ustawy, przyjmowane są do obliczenia wysokości emerytury kwoty składek, czy kapitału początkowego, waloryzowane, ustalone na inną datę niż data przyznania emerytury z art. 27 ustawy. Wniosek o dokonanie przedmiotowego obliczenia, obliczenia emerytury na nowo przy zastosowaniu innej zasady, zgłoszony już po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej emeryturę z art. 27 ustawy emerytalnej, wyznacza w zasadzie datę, od której ma miejsce ewentualna wypłata podwyższonego świadczenia, ale nie wyznacza daty, na którą dokonuje się obliczenia.

Ustalenie wysokości świadczenia następuje przy jego przyznaniu i jest przedmiotowo czymś zupełnie odmiennym od ponownego ustalenia wysokości świadczenia, jego przeliczenia. Wobec tego dokonanie wyboru formuły obliczenia wysokości emerytury warunkowanego rachunkowo wyższą kwotą nie może nastąpić na inną datę niż data, od której przyznaje się emeryturę. Dokonanie stosownego porównania nie może odnosić się do kwot wyliczonych na datę późniejszego, niż data przyznania świadczenia, wystąpienia z wnioskiem o obliczenie emerytury według formuły zdefiniowanej składki, co miało miejsce w zaskarżonym wyroku (dwa lata różnicy) i co wynika z błędnej wykładni art. 55 w zw. z art. 26 ustawy. Jak wynika z akt rentowych decyzją z dnia 3 lutego 2011 r. przyznano wnioskodawcy od 1

grudnia 2010 r. emeryturę wcześniejszą, a decyzją z 10 września 2013 r. przyznano wnioskodawcy od 1 lipca 2013 r. emeryturę z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał sprawy co do istoty sporu, co uzasadnia uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W zaleceniach, Sąd Apelacyjny wskazał, że ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy uzupełni ustalenia faktyczne co do faktów spornych, rozważy argumentację stron dotyczącą możliwości zastosowania art. 55 w specyficznej sytuacji ubezpieczeniowej S. R., przejawiającej się w tym, że od 1 grudnia 2011 r. miał przyznaną emeryturę wcześniejszą, że wnosił 18 maja 2012 r. o ustalenie wysokości emerytury według nowych zasad i decyzją z 12 października 2012 r. odmówiono mu tego prawa oraz, że od 1 lipca 2013 r. miał przyznaną emeryturę z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, a z kolejnym wnioskiem o ustalenie wysokości emerytury według nowej zasady wystąpił 16 czerwca 2014 r. Ustalając zaś hipotetyczną wysokość świadczenia, o które wnosi ubezpieczony, poza wyżej podniesionymi kwestiami Sąd Okręgowy rozważy argumentację stron dotyczącą wykładni stosowanych przepisów w kontekście dodania do ustawy emerytalnej przepisu art. 55a i uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2017 r. przyjmującej, że przy ustalaniu wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) ubezpieczonemu, o którym mowa w art. 55 w związku z art. 55a ust. 1 tej ustawy, podstawę obliczenia pomniejsza się o sumę kwot emerytury pobranej przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne (art. 55a ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) także wtedy, gdy określone w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunki uprawniające do emerytury spełnił przed 1 maja 2015r., a z wnioskiem o świadczenie wystąpił po tej dacie (sygn. akt III UZP 6/17, LEX nr 2374973).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. R., urodzony w dniu (...), w dniu 29 grudnia 2010 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie prawa do emerytury, dołączając dokumentację niezbędną do ustalenia okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek o emeryturę k 1-5, tom III akt rentowych).

W związku z powyższym, decyzją z dnia 3 lutego 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonemu wcześniejszą emeryturę od dnia 1 grudnia 2010 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przychód z 10 lat kalendarzowych oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, wynoszący 250%. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 250% przez kwotę bazową w wysokości 2.716,71 zł, co dało kwotę 6.791,78 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił 42 lata i 6 miesięcy okresów składkowych oraz 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Następnie, decyzją z dnia 28 lutego 2011 r., znak (...)(...), organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 130%) przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Decyzją z dnia 10 maja 2011 r., znak (...)(...) ZUS przeliczył emeryturę od 1 maja 2011 r., tj. od dnia, w którym ubezpieczony ukończył 65 lat ustalając jej wymiar na 7.056,65 zł brutto. Decyzją z dnia 23 listopada 2012 r., znak 25/EM/13386486 organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury od 1 grudnia 2012 r. W dniu 10 grudnia 2012 r., ubezpieczony wniósł o podjęcie wypłaty jego świadczenia, w wyniku czego decyzją z dnia 27 grudnia 2012 r., znak 25 (...) organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury, która od dnia 22 listopada 2012 r. miała wynosić 4.873,76 zł (decyzja z 3 lutego 2011 r. k. 53, decyzja z dnia 28 lutego 2011 r. k. 77, decyzja z 10 maja 2011 r. k 115, decyzja z dnia 23 listopada 2012 r. k. 151, wniosek k. 156, decyzja z 27 grudnia 2012 r. k. 160-161 tom III akt rentowych.).

W dniu 14 września 2012 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę ustaloną na podstawie najkorzystniejszego wariantu, według tzw. „starych” lub „nowych” zasad. Decyzją z dnia 12 października 2012 r., znak (...), organ rentowy odmówił ustalenia emerytury na nowych zasadach ze względu na to, że ubezpieczony na podstawie decyzji z dnia 3 lutego 2011 r. miał ustalone prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2010 r. (wniosek k. 1-3, decyzja k. 6 tom II akt rentowych).

S. R. w dniu 11 lipca 2013 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu w W. wniosek o doliczenie stażu pracy do emerytury (wniosek z dnia 11 lipca 2013 roku k. 7 tom II akt rentowych).

Decyzją z dnia 10 września 2013 r., znak: E1/25/045023990, organ rentowy przyznał S. R. emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym od 1 lipca 2013 r. w wysokości 5.331,54 zł brutto miesięcznie uwzględniając 44 lata, 11 miesięcy 3 dni okresów składkowych oraz 4 lata, 8 miesięcy i 3 dni okresów nieskładkowych. Decyzją z dnia 31 lipca 2014 r., znak (...) organ rentowy z urzędu dokonał przeliczenia emerytury ubezpieczonego na dzień 1 sierpnia 2014 r. ustalając jej wysokość na 5.392,00 zł brutto, zawieszając jednocześnie jej wypłacanie z uwagi na kontynuację zatrudnienia (decyzja k 10- 11, 12-13 tom II akt rentowych).

W dniu 16 czerwca 2014 r. S. R. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę obliczoną w oparciu o art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej (wniosek o emeryturę k. 1-10, tom I akt rentowych).

Decyzją z dnia 26 września 2014 r. organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu żadanego świadczenia z uwagi na fakt, że ubezpieczony pobiera świadczenie, wobec czego brak jest podstaw do ustalenia wysokości emerytury według zreformowanych zasad, albowiem osobie, której przyznano i wypłacono jakąkolwiek emeryturę obliczoną na dotychczasowych zasadach nie przysługuje prawo do zastosowania art. 55 i art. 26 ustawy emerytalnej (decyzja z dnia 26 września 2014 r., k. 17-18, tom I akt rentowych).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, ubezpieczony S. R. wniósł odwołanie do tutejszego Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. W jego treści powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r. (II UZP 4/13). Na tej podstawie ubezpieczony wniósł o ponowne przeliczenie przysługującego mu świadczenia emerytalnego na podstawie nowych zasad (odwołanie k. 2-7).

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2015 r., znak (...) organ rentowy wznowił wypłatę emerytury od dnia 1 marca 2015 r., tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy. Wysokość świadczenia, na podstawie decyzji z 8 czerwca 2015 r., znak (...) została ustalona na 6.064,18 zł brutto (decyzja z 29 kwietnia 2015 r. k 47, decyzja z dnia 8 czerwca 2015 r. k 63-64).

W toku postępowania sądowego, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie dopuścił dowód z hipotetycznego wyliczenia emerytury odwołującego na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS bez pomniejszenia podstawy obliczenia o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne na dzień 1 lipca 2013 r. tj. dzień od którego na mocy decyzji z dnia 10 września 2013 r. nastąpiło przyznanie odwołującemu emerytury w powszechnym wieku emerytalnym (postanowienie z dnia 16 października 2018 r., protokół z rozprawy z dnia 16 października 2018 r. k. 214 a.s.).

Hipotetyczna wysokość emerytury S. R. wyliczona przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na dzień 1 lipca 2013 r. bez pomniejszenia podstaw o kwotę pobranych emerytur wcześniejszych, obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej wynosi 7 277,32 zł (pismo organu rentowego z dnia 9 listopada 2018 r. wraz ze stanowiskiem komórki merytorycznej k. 222 – 223 verte a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, w tym głównie w dołączonych do nich aktach rentowych, które w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, były wiarygodne, korespondowały ze sobą oraz tworzyły spójny stan faktyczny. Przy tym istotne jest, że strony nie kwestionowały autentyczności dokumentów i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności, wynikające z tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 września 2014 r., znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył obliczenia emerytury na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.).

Zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Zgodnie zaś z art. 55a ust.1 powyższej ustawy (obowiązującym od 1 maja 2015 r.) przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27.

Sąd Okręgowy zważył, że w orzecznictwie prezentowana była już wykładnia tego przepisu ustawy emerytalnej.

W wyroku z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie II UZP 4/13 Sąd Najwyższy stwierdził, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Z powyższego wynika jednoznacznie, że ubezpieczony, który wcześniej złożył wniosek o emeryturę, może po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego wystąpić o świadczenie wyliczone według nowych zasad. Przepis art. 55 ustawy emerytalno - rentowej wymaga jedynie, by po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury, ubezpieczony nadal pracował i opłacał składki na ubezpieczenie społeczne. Jeżeli świadczenie wyliczone według nowych zasad okaże się korzystniejsze od świadczenia wyliczonego poprzednio, organ rentowy ma obowiązek przyznać prawo do świadczenia wyliczonego według nowych zasad, jeżeli emerytura obliczona na nowych zasadach okaże się niższa, niż dotychczas pobierana, ubezpieczony zachowa prawo do emerytury w dotychczasowej wysokości.

W innym, późniejszym wyroku z dnia 4 września 2013 r. w sprawie II UK 23/13, (publik. LEX nr 1375193) Sąd Najwyższy wskazał, że emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z wnioskiem emerytalnym (wadliwie) na dotychczasowych zasadach (art. 27 ustawy emerytalnej) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury kapitałowej (art. 26 ustawy emerytalnej), jeżeli kontynuuje ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a z wnioskiem o przyznanie emerytury obliczonej w systemie kapitałowym wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r. (art. 55 w związku z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej). Ustalenie zatem przez organ rentowy wysokości emerytury w zaniżonej wysokości na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy emerytalnej nie wyklucza ponownego ustalenia pobieranego świadczenia według korzystniejszej metody kapitałowej, jeżeli ubezpieczony (także emeryt) spełniał warunki do jej obliczenia zgodnie z art. 55 (por. również orzeczenia S.N.: z dnia 07 listopada 2013 r., II UK 143/13, LEX nr 1399861 oraz z dnia 19 marca 2014 roku, I UK 345/13, LEX nr 1455228).

Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie ubezpieczony spełnił wszystkie warunki przeliczenia emerytury według przepisu art. 55 ustawy emerytalnej, gdyż po przyznaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie, wniosek o emeryturę według nowych zasad złożył po dniu 31 grudnia 2008 r. oraz osiągnął wiek emerytalny wskazany w art. 27 ustawy emerytalnej.

Wymaga podkreślenia, że z przedstawionej wyżej wykładni przepisu art. 55 ustawy emerytalnej wynika, iż fakt przyznania ubezpieczonemu emerytury na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy emerytalnej, nie pozbawia go prawa do przeliczenia tego świadczenia według art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko, zgodnie z którym z możliwości obliczenia wysokości emerytury, na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej, nie mogą korzystać ubezpieczeni urodzeni przed dniem 01 stycznia 1949 r., także kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 ustawy emerytalnej wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (art. 27

ustawy emerytalnej) przed końcem 2008 r. w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad na podstawie art. 27 w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej (por. wyrok S.N. z dnia 08 lipca 2015 r., II UK 217/14, LEX nr 1771526).

W niniejszej sprawie nie jest przedmiotem sporu i nie budzi wątpliwości okoliczność, że na wniosek S. R. decyzją z dnia 10 września 2013 r., znak: E1/25/045023990, organ rentowy ustalił mu prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym od dnia 1 lipca 2013 r., a zatem ubezpieczony może skorzystać z możliwości obliczenia wysokości jego emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej.

Sąd Okręgowy zgadza się również z powszechnym stanowiskiem judykatury, zgodnie z którym przepis art. 55 ustawy emerytalnej należy zatem rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu tego wieku emerytalnego, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym (por. wyrok S.N. z dnia 10 lipca 2013 r., II UK 424/12, LEX nr 1341674).

Ponadto Sąd Okręgowy miał na uwadze, że w niniejszej sprawie nie będzie miała zastosowania treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2017r. przyjmująca, że przy ustalaniu wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) ubezpieczonemu, o którym mowa w art. 55 w związku z art. 55a ust. 1 tej ustawy, podstawę obliczenia pomniejsza się o sumę kwot emerytury pobranej przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne (art. 55a ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) także wtedy, gdy określone w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunki uprawniające do emerytury spełnił przed 1 maja 2015r., a z wnioskiem o świadczenie wystąpił po tej dacie (sygn. akt III UZP 6/17, LEX nr 2374973).

Sąd Okręgowy zważył, że ubezpieczony S. R. z wnioskiem o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym wystąpił w dniu 12 czerwca 2014 r., a więc przed datą wejścia w życie przepisu art. 55a ustawy emerytalnej tj. przed 1 maja 2015 r.

Wnioskodawca spełnił warunki do uzyskania prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, kontynuował ubezpieczenie po osiągnięciu tego wieku i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej po dniu 31 grudnia 2008 r.

Nie budzi również wątpliwości, że obliczenie emerytury w trybie art. 55 ustawy emerytalnej jest korzystniejszym sposobem wyliczenia świadczenia dla osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., ponieważ od podstawy obliczenia (kapitał początkowy i składki) – nie jest odejmowana kwota pobranych dotychczas świadczeń.

Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że S. R. spełnia łącznie wszystkie przesłanki z art. 55 ustawy emerytalnej do wystąpienia z wnioskiem o obliczenie przysługującej mu emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. Obliczona w ten sposób wartość świadczenia przysługującego S. R. wynosi 7 277,32 zł.

Stanowisko przedstawione przez organ rentowy w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i podtrzymywane w odwołaniu nie ma podstaw prawnych i koliduje z wykładnią art. 55 ustawy emerytalnej wskazaną w powyższych orzeczeniach Sądu Najwyższego.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 55 i art. 26 ustawy emerytalnej, Sąd ten orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

W pkt. 2 wyroku Sąd Okręgowy zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz ubezpieczonego S. R. kwotę 240,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I i II instancji, na którą składają się następujące kwoty: 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji, przyznane na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm.)

w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych tj. 11 stycznia 2018 r. oraz 60,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji, przyznane na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163 poz. 1349).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

(...)